

Foto: Stig H Dirdal

16-02-2022 10:52 CET

Pressevisning - Statsteatrets elleville ferd gjennom Norgeshistorien nærmer seg slutten!

I 2010 fikk fire menn en visjon om å «rettskrive den store fortellingen om Norge» – gjennom ti forskjellige teaterforestillinger under samletittelen «Norge 1066-2066». Og to år på overtid, pga pandemi, er Statsteatret er nå ved veis ende. Og det er ikke bare ensemblet som synes det er rart, og kanskje litt vemodig. I løpet av de tolv årene som er gått siden «1066 - Slaget ved Stamford Bridge» har stadig flere publikummere fått øyene opp for hvilken gullgrube denne forestillingsserien er. Målet har hele tiden vært å

formidle kjente historiske fortellinger, med en tankevekkende vri. Det berømmelige slaget, for eksempel, markeres gjerne i historiebøkene som fødselen til en stolt nasjon. Sannheten er at ved Stamford Bridge fikk vi grisebank av engelskmennene, etter noen svært dårlige beslutninger.

Statsteatret fortsatte med å sette Svartedauden i et alternativt og mindre byllebefengt lys, mens forestillingen om dansketiden viste fram en hel del fordeler ved den såkalte 400 års-natten. Rekken av radbrekkinger av etablert Norgeshistorie tar oss via undertrykkelse av samer etter 1814, norske amerikautvandrere med intens integreringsvegring, fascisme i vår hjemlige mellomkrigstid og arbeiderpartiparanoia på 1950-tallet. Jappetidens ultramaterialisme på 1980-tallet fikk minst én Høyrevelger til å revurdere sin ideologi, og forestillingen om norske filmskapere i Lollywood hang der som et speil lenge etter teppefall.

I tiende og siste episode er Statsteatret kommer frem til 2066 og Norge har opplyst enevelde. Ellers er det ganske dunkelt, under bakken der nordmennene bor. 2066 – Atter ein konge er en framtidsvisjon med potensial for dysterhet. Men så er jo dette StatsTeatret, og da blir det jo gøy.

Vi inviterer til pressevisning fredag 18. februar kl 11:00 på Hovedscenen

Urpremiere 19. februar kl 18:00 på Hovedscenen

- Framover mot fortida

«ALDRI MEIR 2031!».

Skiltet står sentralt plassert kor du enn snur deg i år 2066. I 35 år har menneska, vi som var att, funne ein måte å overleva på. Helst under bakken, for på overflata lurar allslags farar. Ragnar, kollegaen min, mista venstre arm til Ravnfolket i fjor. Men her i gruvene er vi trygge, vi har arbeid og mat. Kongen bevare oss.

Sagnet seier at før hadde dei maskiner til alt, til å kriga, til å laga mat, ja,- dei kunne til og med fly. Men det er no berre eit sagn. Og det er helst barn som trur på slikt. For det gamle samfunnet er borte no, øydelagt av Den store stormen. Det vesle som fanst att, er destruert. Slik måtte det vera.

Menneska flaug for nær sola og så brann dei opp. Slik skal det ikkje gå med

oss. Difor har ein ikkje lov å eige ting frå før 2031. Kongen bevare oss.

Men så er det nokon, ja, det er alltid nokon – forbanna nysgjerrige rævhol som ikkje vil innretta seg. Folk som grev i overflata etter relikviar frå den gongen menneska var på sitt mest stupide. Folk som rotar i oska etter ein tapt draum. Slikt blir ein hengd for. Heldigvis. Kongen bevare oss.

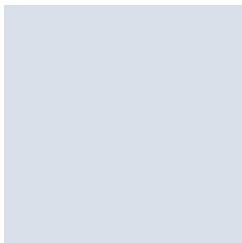
Folkene bak:

Av: Yngve Sundvor og Statsteatret

Dramaturg: Morten Kjerstad

Medvirkende: Kim Sørensen, Per Kjerstad, Cato Skimten Storengen og Gard Bjørnstjerne Eidsvold

Kontaktpersoner

Pernille Kaldestad

Pressekontakt

Informasjonssjef

pernille@rogaland-teater.no

92421792